

En salvelse af Ånden

"Du salver mit hoved med olie."

Salme 23:5

At hælde olie på hovedet synes langt fra at være det samme som at vogte får, men i virkeligheden er det ikke sådan. I århundreder har det været en almindelig skik blandt hyrder at hælde olie på deres fårs hoveder, især ved dagens afslutning eller når de er trætte efter rejsen. For fårene er det en velkommen og forfriskende tjeneste, som hyrden yder dem. I denne skik finder vi et smukt billede på vores store hyrdes omsorg for os og de velsignelser, han skænker os.

Olie bruges i Skriften som et symbol på Helligånden – Guds usynlige kraft og indflydelse (ApG 10:38). Den salvelsesolie, der blev hældt på Israels ypperstepræsters hoveder, pegede frem mod Jesu salvelse med Helligånden. Apostlen siger om ham, at han blev salvet "med glædens olie mere end dine ledsagere" (Hebr 1:9). Paulus taler også om den salvelse, vi har modtaget fra Gud (xml-ph-30

Daggry

0000@deepl.internal), mens Johannes omtaler den som en "salvelse fra den Hellige Ånd" (Joh 3:16). (Hebræerne 1:9). Paulus taler også om den salvelse, som vi har modtaget fra Gud, mens Johannes omtaler den som en "salvelse fra den Hellige". (2 Korinther 1:21; 1 Johannes 2:20). Udtrykket "salvelse" stammer fra et græsk rodord, der betyder at smøre eller gnide med olie, at indvie — og antyder smøring og glathed, så også her er der en hentydning til olie som symbol på Helligånden og det, den udretter i vores liv.

I denne lektion, der er nedskrevet i Salme 23, kan vi tænke på David som repræsentant for hele Kristus-klassen, i hvilket tilfælde hans hoved ville repræsentere Jesus, vores Hoved. (Kolossenserbrevet 1:13,18). Udsagnet "Du salver mit hoved med olie" angiver, hvad der andre steder klart læres i Bibelen, nemlig at Helligåndens salvelse først kom over Hovedet for Kristus-klassen, og siden pinse er blevet modtaget af de forskellige legemsmedlemmer alene i kraft af det faktum, at de regnes for medlemmer af hans legeme. Vi kan derfor med rette sige til Jehova, vores Store Hyrde: "Du salver mit hoved", Kristus Jesus. Fra Jesus, som nu er vores "gode hyrde", er denne salvelse nået frem til os. (Johannes 10:11,14). Derfor glæder vi os over

de velsignelser, som følger med den salvelse med Helligånden, vi har modtaget.

Mens den oprindelige salvelse af den Hellige Ånd kom over Jesus, modtager hvert medlem af hans symbolske legeme den samme salvelse, da denne symbolske "glædens olie" løber ned fra Hovedet og dækker hele legemet. I forbindelse med dette er en af de primære skriftstedslektioner, der er forbundet med Åndens salvelse, den guddommelige opgave at tjene. Profetien i Esajas 61:1-3 vedrører dette og angiver, at hele Kristi selskab er salvet til at "forkynde gode nyheder" og dermed "binde de sønderknuste".

Med denne guddommelige autoritet til at repræsentere Gud på jorden følger også en vidunderlig forsikring om guddommelig accept og godkendelse. Set fra dette synspunkt illustrerer Helligåndens salvelse tanken om trøst. Jesus omtalte faktisk Helligånden som en "Trøster", som Faderen ville give, "sandhedens Ånd", som ville lede hans tilhængere "ind i al sandhed". Johannes 14:16, 17,26; 15:26; 16:7,13

Den Hellige Ånd var en stor trøst for Jesus, vores Hoved. Da den kom over ham ved hans dåb, hørte han sin himmelske Faders røst fra himlen, der sagde:

"Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har fundet velbehag." (Mattæus 3:17). Hvilken større trøst kunne man give nogen end at være sikker på guddommeligt sønneskab? Denne sikkerhed gav Mesteren styrke til de prøvelser, han blev kaldet til at gennemgå. Fyrre dage senere, da Satan udfordrede Mesterens sønneskab, kunne Jesus modstå ham, og det gjorde han også, for der var ingen tvivl i hans sind om, hvor han stod i forhold til sin himmelske Fader. Desuden, da Helligåndens salvelse kom over Jesus, oplyste den ham om hans Faders hensigter og den rolle, han skulle spille i dem. "Himlene blev åbnet for ham." vers 16

Gennem Helligånden blev Jesus vejledt og styrket på hvert skridt af den smalle vej, han vandrede. Da han er vores Hoved, vil de samme trøstende velsignelser fra Helligånden, som fyldte ham med glæde, også være vores daglige del. Jesus lovede faktisk, at han ville give sin fred til sine trofaste tilhængere. (Johannes 14:27). Denne fred er en vigtig del af den trøst, som kommer til os gennem Helligånden. Der er mange forsikringer i Bibelen, som giver os tillid, mod og fred, trods vanskelighederne på vejen, når vi følger i Mesterens fodspor. Efeserbrevet 3:11,12; Salme 31:24; Filipperne 4:7

Et meget interessant resumé af de velsignelser, som vi som Åndens salvede disciple af Jesus modtager, findes i Romerbrevets 8. kapitel. Apostlen indleder emnet " " med at skrive: "Der er derfor nu ingen fordømmelse for dem, der er i Kristus Jesus, ... som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden" (vers 1,4). Bemærk, at Paulus her taler om dem, der er "i Kristus Jesus". Det betyder, at Kristus Jesus er deres hoved, den, over hvem Helligåndens salvelse blev udgydt. For dem, der har ham som deres hoved, er der ingen fordømmelse fra den himmelske Fader, hvis de, som Paulus siger, "ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden".

Her, som i stort set alle tilfælde af Guds løfter, er der en betingelse knyttet til opfyldelsen, som skal efterkommes ved trofast lydighed, for at vi kan få del i løftets sikkerhed. Det er sandelig en sjælden velsignelse at være sikker på, at vi er godkendt af vores himmelske Fader, at der ikke er nogen fordømmelse for os. Vi har lært gennem erfaring, observation og fra Skriftens vidnesbyrd, at "der er ingen retfærdig, nej, ikke en eneste." (Romerne 3:10). Vi har også lært, at Gud ikke kan se på uretfærdighed med nogen form for tolerance. Hvor vidunderlig er dog den nåde, der gives gennem

Kristus Jesus, at de, der er i ham og følger den Hellige Ånds vejledning, som har nået dem gennem ham, ikke er under fordømmelse!

Senere i det ottende kapitel af Romerbrevet understreger apostlen denne tanke med endnu større kraft og siger: "Det er Gud, der retfærdiggør. Hvem er det, der fordømmer? Ingen. Kristus Jesus, som døde, mere end det, som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os." (vers 33,34). Hvor dyrebare er tanken om, at der fra Guds synspunkt ikke er nogen fordømmelse af den sande kristne. Det er den himmelske Fader, gennem Kristi forsoningsværk, der har retfærdiggjort os frit fra al synd. Hvilken forskel gør det så, hvem der ellers måtte antage at fordømme os, hvad enten det er Djævelen eller hans agenter?

Denne tilstand af "ingen fordømmelse" afhænger dog også af, at Helligånden bor i os – det vil sige, at vi er fyldt og ledet af Guds hellige indflydelse og kraft. "De, der er i kødet, kan ikke behage Gud," skriver Paulus. Derefter forklarer han, at vi "ikke er i kødet, men i Ånden, hvis Guds Ånd bor" i os. (vers 8,9). Det betyder, at vi kan behage Gud, hvis vi har opfyldt betingelserne. Disse betingelser er fuldstændig overgivelse af vores egen vilje – en symbolsk

halshugning af os selv – og accept af Kristus som vores hoved, og derefter at vandre efter Ånden, som vi modtager som et resultat af at være i Kristus. Åbenbaringen 20:4

Dødelige legemer levendegjort

Paulus skriver videre, at "hvis den Ånd, som oprejste Jesus fra de døde, bor i jer, så skal han, som oprejste Kristus fra de døde, også levendegøre jeres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i jer" (Romerne 8:11). Denne levendegørelse af vores dødelige legemer er en energigivelse til dem til tjeneste for Herren. Det faldne kød er af natur ikke tilbøjeligt til åndelige ting og viger tilbage fra at blive ofret i tjenesten for Herren og hans folk. Men gennem salvelsen af Helligånden, som vi modtager gennem vores Hoved, Kristus Jesus, bliver vores legemer "opvakt" eller opildnet til at tjene Guds guddommelige formål og plan. Kødets kan blive "træt af at gøre det gode", men hvis vi fortsætter med at vandre efter Ånden, vil det blive genoplivet, ligesom fårene, når de var trætte ved dagens ende, blev forfrisket, da hyrden salvede deres hoveder med olie. Galaterne 6:9

Apostlen fortsætter: "For alle, som ledes af Guds Ånd, er de Guds sønner." (Romerne 8:14). Det var, da Jesus blev salvet af Helligånden, at han hørte det betryggende budskab fra sin himmelske Fader: "Dette er min elskede Søn." På samme måde har vi nu, hvis vi er "i Kristus Jesus" og vandrer efter den Ånd, som han blev salvet med, forsikringen om, at vi også er "Guds børn". Denne Ånd, som vi har modtaget, forklarer Paulus, er ikke en Ånd, der "igen binder os til frygt", men en Ånd, der sætter os i stand til at tiltale vores Gud som "Abba, Fader". vers 15

Ånden selv, fortsætter Paulus, vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn. Og hvis vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og medarvinger med Kristus, hvis vi da lider med ham, for at vi også kan blive herliggjort sammen med ham (vers 16-17). Hvor dyrebart er dette vidnesbyrd, dette "vidnesbyrd" fra Helligånden om, at vi er Guds børn. Men bemærk igen betingelsen. Dette velsignede vidnesbyrd fra Ånden er kun vores, "hvis vi lider med ham".

Det bibelske synspunkt på dette kan let forstås. Apostlen Peter forklarer, at Helligåndens virke i de gammeltestamentlige profeters sind fik dem til at vidne om "Kristi lidelser og den herlighed, der skulle

følge ". (1 Peter 1:11). Gennem hele sit brev gør Peter det klart, at disse forudsagte lidelser, som Kristus skulle gennemgå, også gælder for hans legems medlemmer. Det var altså dette, Paulus havde i tankerne, da han skrev, at Helligånden vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn, "hvis vi lider med ham". Det vil sige, at hvis vi er i Kristus Jesus og deler hans lidelser som følge af, at vi giver vores liv i guddommelig tjeneste, så gælder Helligåndens vidnesbyrd gennem de profetiske skrifter i Det Gamle Testamente for os. Således er vi sikre på, at vi ligesom Jesus er Guds børn, og hvis vi er trofaste, medarvinger med ham i det herlige kommende rige af velsignelser. Mattæus 6:10

Peter minder os om, at Helligånden gennem profeterne ikke kun vidnede om Kristi lidelser, men også om den "herlighed, der skulle følge". I overensstemmelse med dette vidnesbyrd skriver Paulus: "For jeg regner med, at lidelserne i denne tid ikke kan sammenlignes med den herlighed, der skal åbenbares i os", det vil sige den lovede "herlighed, der skulle følge" lidelsen. Romerne 8:18

"For skabningen," forklarer Paulus videre, "venter med længsel på, at Guds sønner skal åbenbares"

(vers 19). Vi behøver blot at reflektere over de mange profetier om rigets herlighed, som findes i Det Gamle Testamente, og bemærke de mange løfter om, hvordan denne herlighed skal åbenbares til velsignelse for alle jordens familier, for at få os til at længes efter den kommende tid, hvor det sammen med alle Guds guddommelige sønner vil være vores privilegium at åbenbare Guds herlighed til evig glæde for alle nationer.

"Alt virker sammen"

De, der gennem dedikation og Guds accept er kommet til Kristus og vandrer i overensstemmelse med den Hellige Ånd, som de er salvet med, har visheden om, at de er blevet "kaldet efter hans hensigt". Om dem, der er kaldet på denne måde, skriver Paulus: "Vi ved, at alle ting virker sammen til det gode." (Romerne 8:28). Det kræver dog en stærk tro at være sikker på dette til enhver tid og under alle omstændigheder.

Når vi tænker tilbage på billedet af hyrden og fårene, kan vi forestille os, hvor svært det ville være for fårene – hvis de var i stand til at ræsonnere om sagen – at forstå, hvor e nogle af dagens oplevelser ville være for dem. Hvis hyrden skulle føre dem

gennem en gold ørken for at nå grønne enge længere fremme, eller måske over forrevne bjergpas for at finde forfriskende vand, ville det være svært for fårene at forstå nødvendigheden af de pålagte strabadser. Men uanset hvor vanskelig vejen var, ville hyrden forstå nødvendigheden heraf; og hvis fårene kunne forstå tanken, ville de vide, at "alt" arbejdede for deres endelige bedste.

Gennem troen er vi i stand til at forstå, hvad fårene ikke kunne forstå, nemlig at alle de oplevelser, som vores gode hyrde fører os igennem, er til vores højeste og evige velfærd. "Vi ved" dette, skrev Paulus. Grunden til, at vi ved det, er, at vi har modtaget Helligåndens salvelse. Under dens velsignede indflydelse er vi blevet oplyst til at forstå noget af betydningen af prøvelserne på den smalle vej. Vi kan blive sårede og trætte af rejsenes strabadser, men salvelsen fra vores Hoved, som er nået os gennem ham, lindrer og trøster os ved at få os til at indse, at alle ting virker sammen til vores evige bedste.

Nogle af "alle ting" er selvfølgelig behagelige og forfriskende. Den gode hyrde fører os ved "stille vande" og lader os "ligge i grønne enge". (Salme

23:2). Disse velsignede forsyninger er en glæde for alle Herrens får. Der er dog andre oplevelser, der er anderledes. Også i disse skal vores tro se værdien, så vi gennem dem drages tættere på den gode hyrde og får en større bevidsthed om vores afhængighed af ham. Det er i denne ånd, at Paulus spørger: "Hvem skal skille os fra Kristi kærlighed", vores gode hyrde? "Er det trængsel eller angst eller forfølgelse eller hungersnød eller nøgenhed eller fare eller sværd? Som der står skrevet: For din skyld bliver vi dræbt hele dagen; vi regnes for slagtelam." – Romerne 8:35,36

Her har apostlen opregnet nogle af de virkelig prøvende oplevelser, som Herrens får gennemgår, men de bør ikke få lov til at svække vores tillid til vores gode hyrdes visdom og ømme omsorg. Vi kan blive "anset for slagtelam", og hvis vi tænkte efter kødet, ville vi under sådanne omstændigheder sandsynligvis beslutte at holde op med at følge den gode hyrde. Men i det omfang vi vandrer "efter Ånden", bør vi vide, at alle Herrens får skal deltage i ofring og tjeneste. Ligesom Jesus selv, vores Hoved, blev ledt af Ånden til at ofre sig, ja, til og med døden, så er det vores privilegium, nu hvor han er ophøjet til herlighed og er vores gode hyrde, at følge i

fodsporene af ofring og tjeneste, som han så tydeligt skitserede ved sit eksempel.

I alle disse ting er vi således „mere end sejrende“ og vinder sejren gennem troen på Jehova, den store hyrde; troen på Guds enbårne søn, Kristus Jesus, den gode hyrde; troen på Guds guddommelige hensigt og plan; og troen på, at hvis vi udfører vores dedikation lydigt, vil vi i sidste ende „bo i HERRENS hus for evigt“. (Romerne 8:37; Salmerne 23:6). Da vi kender dette sikre udfald af "alt", som virker sammen til vores bedste, kan vi sammen med apostlen sige, at også vi er "overbevist om, at hverken død eller liv, hverken engle eller magter, hverken nutidige eller fremtidige ting, hverken højde eller dybde eller noget andet skabt væsen kan skille os fra Guds kærlighed, som er i Kristus Jesus, vor Herre". Romerne 8:38,39

Hvor taknemmelige er vi da for salvelsen af vores Hoved og for, at vi som medlemmer af hans legeme har fået del i al den rigdom af guddommelig nåde, som denne salvelse indebærer. "Han vil ikke tilbageholde noget godt" for os, så længe vi bliver i ham (Salme 84:11). Alle vores behov vil blive opfyldt. Vi vil få styrke gennem kraftens Ånd. (2 Timoteus 1:7). Vi vil blive ledt på den vej, vi skal vandre. Vi vil

vide, at "da Gud er for os", kan intet og ingen med succes være imod os, for han er større end alle vores fjender. (Romerne 8:31; 1 Johannes 4:4). Vi kan sandelig sige med salmisten, at fordi vores store hyrde har salvet vores hoved med olie, "flyder vores bæger over". Salme 23:5